

สรุปบทความวิจัยของครู โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ปีการศึกษา 2565 ที่มีคะแนนสูงกว่าร้อยละ 80

จำแนกตาม กลุ่มสาระฯ / งาน / ฝ่าย

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยการจัดทำแบบฝึกหัดทักษะการเขียนเรียงความ สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1

ผู้วิจัย มิสสุภาวดี คำฝึกฝน. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 2. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะการเขียนเรียงความก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 /1 ของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม กรุงเทพมหานคร จำนวน นักเรียน 44 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย ได้แก่ 1)เครื่องมือที่ใช้ประกอบการสอน ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ 2) เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเรียงความ 3.)แผนการจัดการเรียนรู้ 4.)เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ 1) หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) โดยคำนวณจากสูตร 2) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนคำนวณจากสูตร 3) สถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะเรื่องการเขียนเรียงความ โดยใช้วิธีการทางสถิติแบบ t – test Dependent

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความทั้ง 6 ชุดแล้วสามารถทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความได้คะแนนสูงกว่าก่อนเรียนโดยมีค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยเลขคณิต คะแนนก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 17.98 คะแนนหลังการเรียนมีค่าเท่ากับ 18.55 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนพบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า การเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

เรื่อง ผลการพัฒนาการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการสะกดคำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ผู้วิจัย มิสณัทภาอร มหานิล. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเขียนสะกดคำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา2565 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย และเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่

ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2565 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร จำนวน 43 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำไทย แบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ แบบบรรยาย วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D) การทดสอบสถิติ นำคะแนนมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม โดยการทดสอบด้วย One Sample t-test เปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับคะแนนทดสอบครั้งที่ 2 หลังจากผ่านมา 20 วัน โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยสูงขึ้นมากกว่า ร้อยละ 80 เมื่อใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่า E1/E2 ตามเกณฑ์ 80/80

เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้เทคนิคการสอน GPE 2 A ในการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัย มิสเพชรชดา รอดคุ้ม. (2565).

การศึกษาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความสำคัญโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 12 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบ t-test แบบ Dependent sample และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนกับเกณฑ์ที่ร้อยละ 80 โดยใช้การทดสอบ t-test แบบ one sample

ผลการวิจัย พบว่า

1. ชุดแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 โดยเฉลี่ยร้อยละ 84.33/86.60

2. นักเรียนมีความพึงพอใจหลังการเรียนด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในระดับพอใจมาก

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความสำคัญ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบ Co-operative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย ม.กัณฑ์วี คุมมินทร์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Cooperative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code CODE (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Cooperative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 140 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม มีนักเรียน 22 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย (1) แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Cooperative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code CODE จำนวน 4 แผน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 ชั่วโมง (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97 มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และ (3) แบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Cooperative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code CODE จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 การวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนการสอนใช้คะแนนเฉลี่ยของคะแนนร้อยละระหว่างเรียน/คะแนนเฉลี่ยของคะแนนร้อยละหลังเรียน หาค่าความแตกต่างระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ค่าสถิติที (t-test for Dependent Samples) และศึกษาระดับความพึงพอใจ โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลวิจัยพบว่า

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/4 โดยใช้รูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Cooperative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code CODE มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.06/80.45 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/4 โดยใช้รูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Cooperative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code CODE หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ Cooperative Learning ร่วมกับโปรแกรม QR Code CODE เรื่อง การอ่านจับใจความสำคัญโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 อยู่ในระดับมากที่สุด

เรื่อง งานวิจัยการพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญจากนิทานโดยใช้เทคนิค เค ดับเบิลยู แอล(KWL) สำหรับนักเรียนห้อง EP 2/1 หลักสูตร English Program และห้องป.2/4 หลักสูตรสถานศึกษา Regular Program ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา2565

ผู้วิจัย มิสลัตนาวรรณ จันทร์เจริญ. (2565).

การพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญจากนิทานโดยใช้เทคนิค เค ดับเบิลยู แอล (K W L) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการใช้เทคนิค เค ดับเบิลยู แอล (K W L) ที่ส่งผลต่อการอ่านจับใจความสำคัญ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคเค ดับเบิลยู แอล เพื่อศึกษาพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนในวิชาภาษาไทย(การอ่าน)โดยใช้เทคนิคเค ดับเบิลยู แอล (K W L) และเพื่อปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2566 โดยใช้เทคนิค เค ดับเบิลยู แอลให้ดียิ่งขึ้น ประชากรและกลุ่มตัวอย่างใช้ศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/11 English Program โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา 2565 จำนวน 21 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการ การเรียนรู้ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาไทย(การอ่าน) โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามเทคนิค เค ดับเบิลยู แอล (K W L) สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลคือ การหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และค่า t-test

ผลการศึกษา พบว่า

กลุ่มประชากรมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีความสามารถในการพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญเปรียบเทียบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนสูงขึ้น และผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาไทย(การอ่าน)โดยใช้เทคนิคเคดับเบิลยู แอล (K W L) เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญอยู่ในระดับมากและมากที่สุดโดยเป็นความพึงพอใจที่มีค่าร้อยละอยู่ในระดับมากที่สุดทุกหัวข้อ

กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการคูณ ก่อนและหลังเรียน ใช้สื่อการสอน PowerPoint

ผู้วิจัย มิสสินสารัตน์ ตรีโรจน์อนันต์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่อง การคูณ ก่อนและหลังใช้สื่อการสอน PowerPoint ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 3 ห้อง มีนักเรียน 128 คน แต่ละห้องเรียนจัดนักเรียนแบบคละความสามารถ กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกโดยเจาะจง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2 จำนวน 15 คน ที่เกณฑ์คะแนนการสอบครั้งที่ 1 น้อยกว่า 13 คะแนน ผู้วิจัยเลือกใช้สื่อการสอน PowerPoint เป็นเครื่องมือช่วยสอน โดยมีแบบทดสอบเรื่องการคูณ จำนวน 15 ข้อ ให้นักเรียนสอบก่อนเรียนและหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t-test แบบ Dependent simple

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ก่อนเรียนเท่ากับ 6.67, 2.39 และหลังเรียนเท่ากับ 11.73, 1.91 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ด้วยสื่อการสอน PowerPoint พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อการสอน PowerPoint มีคะแนนเฉลี่ย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมบทเรียน เรื่อง การบวก ลบ คูณ หารระคน ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย มิสบุปผา ประสงค์สุข. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการบวก ลบ คูณ หารระคน กลุ่มสาระการ
เรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะเสริมบทเรียน
ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 4 ห้อง มีนักเรียน 170 คน แต่ละ
ห้องเรียนจัดนักเรียนแบบคละความสามารถ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนก
ประถม จำนวน 43 คน จัดนักเรียนแบบคละความสามารถ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียน เรื่องการบวก ลบ คูณ หารระคน จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Independent Samples)

ผลการวิจัย พบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนใช้แบบฝึกทักษะมีค่าเท่ากับ 6.28 และหลังใช้แบบฝึกทักษะมี
ค่าเท่ากับ 8.33 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 43 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียน หลังใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องรูปสี่เหลี่ยม โดยใช้สื่อประสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย มิสอรพรรณ นรมาศ. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาการบวก ลบ
คูณ หารระคน ร่วมกับเทคนิค KWDL กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนเรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวก ลบ คูณ หารระคน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน
อัสสัมชัญแผนกประถม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเทคนิค KWDL ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 3 ห้อง มีนักเรียน 114 คน แต่ละห้องเรียนจัดนักเรียนแบบคละความสามารถ กลุ่ม
ตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 39 คน จัดนักเรียนแบบคละความสามารถ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเทคนิค KWDL 2 แผน ใช้เวลาสอน 2 ชั่วโมง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวก ลบ คูณ หารระคน จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Independent Samples)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการแก้โจทย์ปัญหาการบวก ลบ คูณ หารระคน ร่วมกับเทคนิค KWDL กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า มีค่าเท่ากับ 84.34/83.85 เป็นไปตามเกณฑ์และสมมติฐานที่กำหนดไว้
2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวก ลบ คูณ หารระคน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเทคนิค KWDL สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการวัด โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัย มิสววรรณเพ็ญ มาลี. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่องการวัดความยาวของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียน เรื่อง การวัดความยาว โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียน ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 4 ห้อง มีนักเรียน 172 คน แต่ละห้องเรียนจัดนักเรียนแบบละความสามารถ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 43 คน จัดนักเรียนแบบละความสามารถ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการวัด จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Independent Samples)

จากผลการวิจัย พบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนมีค่าเท่ากับ 6.10 และหลังใช้แบบฝึกทักษะมีค่าเท่ากับ 8.43 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 40 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโจทย์ปัญหาการคูณโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่3

ผู้วิจัย มิสสุนิสา รักเผ่าพงศ์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องโจทย์ปัญหาการคูณ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียน ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียน 43 คน แต่ละห้องเรียนจัดนักเรียนแบบละความสามารถ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนก

ประณม จำนวน 43 คน จัดนักเรียนแบบคละความสามารถ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องโจทย์ปัญหาการคูณ จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Independent Samples)

ผลการวิจัย พบว่าคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนใช้แบบฝึกทักษะมีค่าเท่ากับ 5.79 และหลังใช้แบบฝึกทักษะมีค่าเท่ากับ 8.44 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 43 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่อง การสร้างแบบฝึกการคูณเศษส่วนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย มิสนฤทัย พิมพ์แก้ว. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา เพื่อสร้างแบบฝึกการคูณเศษส่วน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 8 ห้องเรียน รวม 336 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม 164 ช.สาทร 11 แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 43 คน โดยวิธีเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกเรื่อง การคูณเศษส่วน ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที

ผลการวิจัย พบว่า จากตารางค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติของการทดสอบเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.86 คะแนน และ 8.35 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนพบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากตารางค่าประสิทธิภาพ E1/E2 ของแบบฝึก เรื่อง การคูณเศษส่วนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า เกณฑ์ประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 75/75 เมื่อทำแบบทดสอบแล้วได้ค่า 83.49 แสดงว่าแบบฝึกเรื่อง การคูณเศษส่วนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการหาพื้นที่รูปวงกลมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้เทคนิคการสอนแนะให้รู้คิด (Cognitively Guided Instruction: CGI)

ผู้วิจัย มิสประภัสสร บางอัน. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหาพื้นที่วงกลม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการสอนแนะให้รู้คิด (Cognitively Guided Instruction: CGI)โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6/6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม กรุงเทพมหานคร จำนวน 43 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1.แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการหาพื้นที่วงกลมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการสอนแนะให้รู้คิด (Cognitively Guided Instruction: CGI) 2.แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการหาพื้นที่วงกลมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิเคราะห์เครื่องมือโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการหาพื้นที่วงกลมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผลการวิจัยพบว่า สัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการหาพื้นที่วงกลมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังทดลองสูงกว่า ก่อนทดลองซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องการหาพื้นที่วงกลม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการสอนแนะให้รู้คิด (Cognitively Guided Instruction: CGI) หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง

เรื่อง การแก้ปัญหาการวิเคราะห์โจทย์ปัญหาการบวก การลบระคน. ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ

ผู้วิจัย มิสริติยา ใจชื่น. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การแก้โจทย์ปัญหาการบวก การลบระคน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 3 ห้อง มีนักเรียน 130 คน แต่ละห้องเรียนจัดนักเรียนแบบคละความสามารถ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 44 คน จัดนักเรียนแบบคละความสามารถ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึกทักษะออนไลน์เรื่อง การแก้โจทย์ปัญหาการบวก การลบระคน ใช้เวลา 6 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาการบวก การลบระคน จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Independent Samples)

ผลการวิจัย พบว่า. คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนใช้แบบฝึกทักษะมีค่าเท่ากับ 6.16 และหลังใช้แบบฝึกทักษะมีค่าเท่ากับ 8.73 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้ง 44 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกทักษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการทดลองร่วมกับการใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอน

ผู้วิจัย วันดี จูเปียม. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบการทดลองร่วมกับการใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร จำนวน 44 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่อง แรงไฟฟ้าและวงจรไฟฟ้าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ใบงานกิจกรรมการทดลองวีดิทัศน์ที่ใช้ประกอบการสอน เรื่อง แรงไฟฟ้าและวงจรไฟฟ้า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Sample

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สูงขึ้นมากกว่าร้อยละ 80 หลังการใช้การจัดการเรียนรู้แบบการทดลองร่วมกับการใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ 1 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องวัสดุ และสมบัติของวัสดุ โดยใช้สื่อการเรียนรู้

ผู้วิจัย มิสวไลนารถ หอตระกูล. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ 1 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เรื่องวัสดุ และสมบัติของวัสดุ โดยใช้สื่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 / 5 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1. แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง วัสดุ และสมบัติของวัสดุ 2. สื่อการเรียนรู้ (เนื้อหาเรื่องวัสดุ และสมบัติของวัสดุ) 3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง วัสดุ และสมบัติของวัสดุ วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 / 5 จำนวน 40 คน ทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง วัสดุ และสมบัติของวัสดุ ก่อนเรียนได้คะแนนรวม 424 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 10.6 คะแนน มีนักเรียนที่ทำคะแนนต่ำสุดโดยได้ 5 คะแนน และพบว่านักเรียนทำคะแนนหลังเรียนโดยใช้สื่อการเรียนรู้ ได้คะแนนรวม 670 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 16.75 คะแนน มีนักเรียนที่ทำคะแนนสูงสุด 20 คะแนน จำนวน 3 คน

2. ผลต่างของคะแนนรวม สูงขึ้น 246 คะแนน และผลต่างของคะแนนเฉลี่ย สูงขึ้น 6.15 คะแนน หลังเรียนโดยใช้สื่อการเรียนรู้ โดยมีนักเรียนที่มีคะแนนสูงชันมากที่สุด 9 คะแนน จำนวน 1 คน และสูงชัน 8 คะแนน จำนวน 4 คน

เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์และการทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวสะเต็มศึกษา (STAEM Education) เรื่อง ดวงจันทร์และระบบสุริยะของเรา

ผู้วิจัย ม.สุชาติ รัปไพโรทอง. (2565).

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์และการทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวสะเต็มศึกษา (STAEM Education) เรื่อง ดวงจันทร์และระบบสุริยะของเรา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.)เพื่อวัดทักษะความสามารถในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ เรื่อง ดวงจันทร์และระบบสุริยะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวสะเต็มศึกษา (STAEM Education) 2.)เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมในการเรียนวิทยาศาสตร์ เรื่อง ดวงจันทร์และระบบสุริยะ ตามแนวคิดสะเต็มศึกษา (STAEM Education) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 3.) เพื่อศึกษาความสามารถในการสร้างผลงานทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้ตามแนวสะเต็มศึกษา (STAEM Education) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/5 หลักสูตรปกติ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 41 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด STEAM Education 2) แบบวัดความสามารถในการแก้ไขปัญหาทางวิทยาศาสตร์ 3.) แบบวัดการทำงานเป็นทีม 4) แบบวัดความสามารถในการสร้างผลงานทางวิทยาศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) หาค่าเฉลี่ย (Mean) หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติ t-test Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ หลังเรียนสูงกว่าระหว่างเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีพัฒนาการในการแก้ปัญหาที่สูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 46.5,59.5,71.85 ตามลำดับ 2) พฤติกรรมการทำงานเป็นทีมนักเรียนทุกกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.08 – 2.66 อยู่ในระดับดี 3) ความสามารถในการสร้างผลงานทางวิทยาศาสตร์ พบว่านักเรียนมีพัฒนาการในการสร้างผลงานทางวิทยาศาสตร์ที่สูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 44.84,61.96,85.80 ตามลำดับ

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา STEM เรื่อง การใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาความรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เกมคอมพิวเตอร์ ปี 2565

ผู้วิจัย มิสวารุณี ดำรงชัยธนา. (2563).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการรายวิชา STEM เรื่อง การใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาความรู้ ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้และ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จ านวน 22 คน ที่ได้มาแบบเจาะจงที่มีห้องเรียนเป็นหน่วยในการเลือก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1)เกมคอมพิวเตอร์ เรื่อง การใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาความรู้ และ 2)แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชา STEM Education ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/6 เรื่อง การใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาความรู้ สถิติที่ใช้

ในการวิเคราะห์ ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติทดสอบ Pair sample t-test

ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชารายวิชา STEM Education การพัฒนาเกมคอมพิวเตอร์ เรื่อง การใช้ อินเทอร์เน็ตค้นคว้าด้วยโปรแกรม Kodu Game Lab สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/6 ก่อนเรียน ($\bar{X} = 4.55$) และหลัง เรียน ($\bar{X} = 7.55$) ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจ ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกิจกรรมกลุ่มโดยใช้การสอน แบบบทบาทสมมุติ เรื่อง “บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในชุมชน” วิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2565 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง EP. 3/2 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม เขตสาทร จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย มิสสุกัญญา วิเชียรดิถก. (2563).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจ วิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยการใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ เรื่อง “บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในชุมชน” ในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม เขตสาทร จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนเพศชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (แผนการเรียน EP) โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม เขตสาทร จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบ บทบาทสมมุติ วิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เรื่อง “บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในชุมชน” ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น เป็นปรนัย แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 1. การหาประสิทธิภาพชุดแบบทดสอบโดยใช้สูตร ($E1/E2$) 2. สถิติที่ใช้ ในการทดสอบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวัดก่อนเรียนและหลังเรียนโดยคำนวณจากสูตร t-test dependent (pretest-posttest) 3. ร้อยละของความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน

ผลการวิจัย พบว่า

1. คะแนนจากการสอบของนักเรียนเพศชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (แผนการเรียน EP) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จำนวน 24 คน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมกลุ่ม โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ มี ประสิทธิภาพ 80.07/80.19 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 80/80

2. ผลการทดสอบของนักเรียนแผนการเรียนโปรแกรมภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (EP 3/2) จำนวน 24 คน ที่ ได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมกลุ่ม โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.67คะแนน และ 7.88 คะแนน ตามลำดับและเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนเรียนแบบการเรียนการสอนปกติของนักเรียนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

3. ร้อยละ 80 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมกลุ่มโดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมุติ

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์เรื่องอารยธรรมจีน อินเดียและอารยธรรมตะวันตก ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผังมโนทัศน์

ผู้วิจัย มิสจิตตพร สุขเกษม. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลการใช้ผังมโนทัศน์ในการจัดการเรียนการสอนเรื่องอารยธรรมจีน อินเดียและ
อารยธรรมตะวันตก ประชากรได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5/5 จำนวน 42 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1. แผนการ
จัดการเรียนรู้เรื่องอารยธรรมจีน อินเดียและอารยธรรมตะวันตก 2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3. ตารางบันทึก
คะแนนก่อนและหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า การสอนวิชาประวัติศาสตร์ เรื่องอารยธรรมจีน อินเดียและอารยธรรมตะวันตก โดยใช้ผังมโนทัศน์ใน
การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/5 พบว่าในการจัดกิจกรรม
ดังกล่าว ทำให้นักเรียนมีความสนใจการเรียน รู้สึกสนุกสนาน มีความรับผิดชอบ ทำให้ไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน ส่งเสริมทักษะใน
ด้านต่างๆ เกิดความเข้าใจบทเรียน เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในทางบวก และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามลำดับ

เรื่อง การสร้างแบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ เรื่อง อาเซียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ
แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย มิสสุทธิรัตน์ เลิศจตุรวิทย์. (2563).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ เรื่องอาเซียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนก
ประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานครภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2565 จำนวน 44 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการ
วิจัย 1) แบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์เรื่องอาเซียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์เรื่องอาเซียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่า
ประสิทธิภาพชุดฝึก E1/ E2

ผลการวิจัย พบว่า แบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ เรื่องอาเซียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มี
ประสิทธิภาพ 86.1/83.85 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

เรื่อง ปัจจัยต่อแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาว่ายน้ำทีม

ผู้วิจัย ม.นริศร วงศ์ปัทมา. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาว่ายน้ำทีมโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาว่ายน้ำทีมโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 22 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

นักกีฬาว่ายน้ำทีมโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม มีปัจจัยต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาว่ายน้ำทีมโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.65 คิดเป็นร้อยละ 93.16 ค่า S.D. = 0.60 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ มีค่าเฉลี่ย = 4.83 คิดเป็นร้อยละ 96.70 ค่า S.D. = 0.47 อยู่ในระดับมากที่สุด และอยู่ในลำดับที่ 1 รองลงมาคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ย = 4.81 คิดเป็นร้อยละ 96.23 ค่า S.D. = 0.53 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านสุขภาพ มีค่าเฉลี่ย = 4.79 คิดเป็นร้อยละ 95.97 ค่า S.D. = 0.56 อยู่ในระดับมากที่สุด

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

เรื่อง การส่งเสริมความสามารถทางศิลปะการวาดภาพพระบายสี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยใช้ศิลปการสอนเรียนศิลปะกับมิสวชิรา

ผู้วิจัย มิสวชิรา วงศ์พันธ์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ส่งเสริมความสามารถทางศิลปะการวาดภาพพระบายสี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยศิลปการสอนเรียนศิลปะกับมิสวชิรา โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ปีการศึกษา 2565 แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ซอยสาทร 11 ถนนสาทรใต้ แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยศิลปการสอนเรียนศิลปะกับมิสวชิรา จำนวน 3 ชุด ได้แก่ ศิลปการสอน Zentangle Art by Wachira ศิลปการสอนเทคนิคพระบายสี Oil Pastels ศิลปการสอนวาดภาพครอบครัวคน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดัชนีประสิทธิผล = ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน 100 - ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน หรือ $P_2\% - P\% - E.I.$ ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80

ผลการวิจัยศึกษาการทำงานด้านศิลปะเมื่อเรียนรู้ ผ่านทางคลิปการสอนเรียนศิลปะกับมิสวชิรา ของผู้เรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ปีการศึกษา 2565 แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ในครั้งนี้ มี ประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายผลดังนี้

การทดสอบการทำงานด้านศิลปะหลังจากได้รับการส่งเสริมการทำงานด้วยคลิปการสอน 3 คลิปพบว่า นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 ทุกคนมีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่ตั้งไว้

เรื่อง การสร้างชุดสื่อการสอน เรื่องคุณสมบัติของเสียงดนตรีในเพลงชวา สำหรับผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม

ผู้วิจัย มิสณภัฏฐจิรา ปฐมศิริวารัฐ. (2565).

การศึกษาวิจัยการใช้ชุดสื่อการสอน เรื่องคุณสมบัติของเสียงดนตรีในเพลงชวา สำหรับผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อสร้างและประเมิน ชุดสื่อการสอน เรื่องคุณสมบัติของเสียงดนตรีในเพลงชวา สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2. เพื่อศึกษาผลการใช้ชุดสื่อการสอน เรื่องคุณสมบัติของเสียงดนตรีในเพลงชวา สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design โดยใช้เครื่องมือ ได้แก่ ชุดสื่อการเรียนการสอน เรื่องคุณสมบัติของเสียงในเพลงชวา 3 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยที่ 1 เพลงชวาแสนสนุก แบบสังเกตพฤติกรรม แบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน เรื่อง คุณสมบัติของเสียงดนตรีในเพลงชวา

ผลการวิจัยพบว่า

1. การสร้างชุดสื่อการสอน เรื่อง คุณสมบัติของเสียงดนตรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้เลือกใช้ เพลงที่ง่าย สั้น และเหมาะสมต่อช่วงวัยของผู้เรียน คือเพลงชวา สำหรับการจัดทำชุดสื่อการสอน โดยชุดสื่อการสอน เรื่อง คุณสมบัติของเสียงดนตรีที่ได้สร้างขึ้น จากการศึกษาทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญา ของบรูเนอร์ในชั้นที่ 2 การรับรู้แบบจำภาพ (Iconic Representation) เพื่อใช้เป็นทฤษฎี ในการจัดทำชุดสื่อการสอนทางดนตรีที่เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้เฉพาะในชั้นเรียน และ ผู้วิจัยได้ใช้การศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง กับสื่อสัญลักษณ์ภาพมีองค์ประกอบดังนี้ 1) การแทนด้วยสัญลักษณ์ภาพ 1.1) เรื่องระดับเสียงสูง-ต่ำ ภาพสัญลักษณ์ที่ใช้แทนโน้ตเสียงต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ภาพสัตว์ ประกอบด้วย ปลาแทนเสียงโด, เต่าแทน เสียงเร, หมี่แทนต่ำแทนเสียงฟา, ช้างแทนเสียงซอล, ยีราฟแทนเสียงลา, ปลาตัวเล็กใสมงกฏแทนเสียงโด(สูง), เต่าตัวเล็กใสมงกฏ แทนเสียงเร(สูง) 1.2) เรื่องเสียงดัง-เบา ภาพสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงดังคือหมี่ตัวใหญ่ และสัญลักษณ์ภาพที่ใช้แทนเสียงเบาคือหมี่ ตัวเล็ก 1.3) เรื่องเสียงสั้น-ยาว ภาพสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงสั้น-ยาว คือภาพส้มที่แบ่งออกเป็นส่วนตัวต่าง ๆ ได้แก่ ผลส้มทั้งลูก ส้ม ครึ่งลูก และกลีบส้ม 2) ธรรมชาติของสัตว์แต่ละตัว ว่ามีถิ่นอยู่อย่างไร โดยผู้วิจัยได้ใช้พื้นหลังแบ่งเป็น ในน้ำ บนบก และบนอากาศ เพื่อแทนระดับเสียงสูง-ต่ำของโน้ตแต่ละตัว 3) พิจารณาจากขนาดตัวของสัตว์แต่ละชนิด ไล่ลำดับความสูง และความใหญ่ ตามลำดับกันไป เช่น ปลาตัวเล็ก เต่าตัวสูงกว่าปลา สุนัขจิ้งจอกตัวสูงกว่าเต่า และสัตว์ที่เป็นเสียงสูงจะมีขนาดเล็ก พร้อมกับมีความพิเศษของสัตว์ เป็นพระราชโสมงกฏแทนสัญลักษณ์โน้ตเสียงสูง 4) พิจารณาถึงความสนใจของผู้เรียนที่มีต่อสัตว์ชนิดนั้น ๆ เช่น ปลา ช้าง นก โดยในการออกแบบนั้นผู้วิจัยได้มุ่งเน้นให้ภาพสัตว์แต่ละตัวนั้น มีความสัมพันธ์กับสัญลักษณ์มือทางดนตรีอีกด้วย

เช่น ป.ปลาโตเหมือนกับสัญลักษณ์มือของโน้ตเสียงโด ต.เต่าหลังตุงเหมือนสัญลักษณ์มือตัวเร และใบหูของข้างเหมือนสัญลักษณ์มือตัวซอล เป็นต้น 5) สัญลักษณ์ภาพที่อยู่ของสัตว์ ในการออกแบบภาพสัญลักษณ์พื้นหลังเพื่อใช้ประกอบกับสัญลักษณ์ภาพที่ใช้แทนเสียงโน้ตต่าง ๆ ผู้วิจัยได้พิจารณาจากถิ่นที่อยู่ของสัตว์แต่ละชนิดที่ได้กำหนดให้เป็นสัญลักษณ์แทนตัวโน้ตแต่ละตัว ได้แก่ 1) ปลา อาศัยอยู่ในน้ำ 2) เต่า เป็นสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำจึงอาศัยอยู่ระหว่างในน้ำกับบนบก 3) หมี่แพนด้า อาศัยอยู่บนบก 4) ข้าง อาศัยอยู่บนบก 5) ยีราฟ อาศัยอยู่บนบก 6) สัตว์พระราชอาอาศัยอยู่บนท้องฟ้า

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง คุณสมบัติของเสียงดนตรีในเพลงชวา สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้ชุดสื่อการสอนเรื่องสมบัติของเสียงดนตรี ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียน ($= 7.21, S.D. = 1.62$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน ($= 4.82, S.D. = 1.53$) และเมื่อวิเคราะห์ด้วยสถิติ สามารถสรุปได้ว่าการใช้ชุดสื่อการสอนเรื่องสมบัติของเสียงดนตรีในเพลงชวา ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เรื่อง การสร้างและผลการใช้แบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม

ผู้วิจัย ม.ชยกรณัญญ์ ทับทิมศรี. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อปัญหาการเป่าขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออผ่านการเรียนการสอนออนไลน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม และเพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้เรียนที่เรียนในรายวิชา ศ22101 ดนตรี-นาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2564 จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออ และแบบประเมินแบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออผ่านการเรียนการสอนออนไลน์

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการสร้างแบบฝึกทักษะ และแบบประเมินแบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออ

1.1 การสร้างแบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออ ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 หลักการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 1) ท่านั่ง 2) ท่าทางการจับขลุ่ยเพียงออ 3) หลักการใช้ลม 4) ตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออ และตอนที่ 2 แบบฝึกทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ประกอบด้วยแบบฝึก 8 แบบฝึก ได้แก่ 1) แบบฝึกเป่าโน้ตมือบน 2) แบบฝึกมือบนไล่เสียงขึ้นลง 3) แบบฝึกมือบนจังหวะยก-จังหวะตก 4) แบบฝึกมือบนไล่เสียง-ผสม 5) แบบฝึกเป่าโน้ตมือล่าง 6) แบบฝึกมือล่างไล่เสียงขึ้นลง 7) แบบฝึกมือล่างจังหวะยก-จังหวะตก 8) แบบฝึกมือล่างไล่เสียง-ผสม

1.2 การสร้างแบบประเมิน และเกณฑ์การประเมินแบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออในลักษณะของแบบตรวจสอบรายการ (Check-List) ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 หลักการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออขั้นพื้นฐาน และตอนที่ 2 แบบฝึกทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ

2. ผลการทดลองใช้แบบฝึกทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออผ่านการเรียนการสอน

2.1 ผลการวิเคราะห์ผลการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออก่อนการเรียนของนักเรียนทั้ง 5 คนพบว่า ในตอนที่ 1 หลักการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออขั้นพื้นฐาน ท่านั้น , ทำทางการจับขลุ่ยเพียงออและหลักการใช้ลม มีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์เพียงคนเดียว ได้แก่ นักเรียนคนที่ 5 , ตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออ มีนักเรียนผ่านเกณฑ์เพียง 2 คน ได้แก่ นักเรียนคนที่ 1 และนักเรียนคนที่ 3 ในส่วนของตอนที่ 2 แบบฝึกทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ แบบฝึกที่ 1 แบบฝึกที่ 2 , แบบฝึกที่ 3 , แบบฝึกที่ 4 , แบบฝึกที่ 5 , แบบฝึกที่ 6 , แบบฝึกที่ 7 และแบบฝึกที่ 8 นักเรียนทั้ง 5 คน ไม่ผ่านเกณฑ์ในการประเมิน

2.2 ผลการวิเคราะห์ผลการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออหลังการเรียนของนักเรียนทั้ง 5 คนพบว่า นักเรียนทั้ง 5 คนผ่านเกณฑ์ในการประเมินในทุกประเด็นทั้ง 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 หลักการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออขั้นพื้นฐาน และตอนที่ 2 แบบฝึกทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ

2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนทั้ง 5 คนพบว่า นักเรียนทั้ง 5 คน มีทักษะการปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออ หลังการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการจำตำแหน่งเสียงขลุ่ยเพียงออดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะทั้ง 2 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 หลักการปฏิบัติขลุ่ยเพียงออขั้นพื้นฐาน และตอนที่ 2 แบบฝึกทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ

กลุ่มสาระการงานอาชีพ

เรื่อง ผลของการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาการงานอาชีพด้วยการเสริมแรงทางบวก ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ผู้วิจัย มีสจรรยา พลเสน. (2565).

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1.เพื่อศึกษาผลการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาการงานอาชีพด้วยการเสริมแรงทางบวก ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม 2.เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนจากการใช้กิจกรรมการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาการงานอาชีพ ด้วยการเสริมแรงทางบวก ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ตัวอย่างที่ใช้คือ ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1.แบบสังเกตแรงจูงใจในการเรียนวิชาการงานอาชีพของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม 2.แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ที่มีต่อกิจกรรมการเสริมแรงทางบวก เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาการงานอาชีพ

ผลการวิจัยพบว่า

1. เรื่องผลของการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาการงานอาชีพด้วยการเสริมแรงทางบวกของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม มีคะแนนแรงจูงใจก่อนเสริมแรงผลรวม 81 คะแนน และมีคะแนนแรงจูงใจหลังเสริมแรงผลรวม 96 คะแนน

2.) ความพึงพอใจของผู้เรียนจากการใช้กิจกรรมการสร้างแรงจูงใจในการเรียนวิชาการงานอาชีพด้วยการเสริมแรงทางบวกของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/13 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด และมีความพึงพอใจเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ กิจกรรมการเสริมแรงทางบวกตรงตามความต้องการของผู้เรียน 4.95

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ และ ภาษาจีน)

เรื่อง การสร้างแบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Comparison of Adjectives ของนักเรียนกลุ่มเก่ง ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ผู้วิจัย มิสจากรวรรณ ปัญจชัย. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Comparison of Adjectives ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนกลุ่มเก่ง ภาษาอังกฤษ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม แขวงยานนาวา เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2/2565 จำนวน 15 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1. แบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Comparison of Adjectives ของนักเรียนกลุ่มเก่งภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2. แบบทดสอบก่อน – หลังเรียน วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Comparison of Adjectives ของนักเรียนกลุ่มเก่งภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะ E1 / E2

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบฝึกทักษะทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Comparison of Adjectives ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 86.60 / 89.00 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้

เรื่อง การพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุดของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ผู้วิจัย มิสศิริลักษณ์ ผลทับทิม. (2565).

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักเรียน เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด หาประสิทธิภาพของ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 10 คน คัดเลือกมาแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด แบบทดสอบภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องดังกล่าวในระดับดีมาก (คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.67)
2. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 85/80.67 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน E1/E2: 80/80 ที่ตั้งไว้
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เรื่อง การใช้ประโยคเปรียบเทียบขั้นกว่าและขั้นสูงสุดในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.64)

เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เรื่อง Past Perfect Tense ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม โดยใช้สื่อประสม

ผู้วิจัย มิสศศิพิมพ์ นิตโย. (2565).

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) เรื่อง Past Perfect Tense ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถมโดยใช้สื่อประสม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 /7 ภาคเรียนที่2 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2565 จำนวน 40 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) นักเรียนแต่ละห้องจัดเป็นแบบคลัสความสามารถ(Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสม และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) เรื่อง Past Perfect Tense ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยใช้สื่อประสมภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนดำเนินการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เรื่อง การเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมทดสอบความรู้ Gimkit ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ปีการศึกษา : 2565

ผู้วิจัย มิสนิรมล ฉลองจันทร์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เกมทดสอบความรู้ Gimkit ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เกมทดสอบความรู้ Gimkit ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 43 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เกมทดสอบความรู้ Gimkit เรื่องหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ใช้การทดสอบ ค่าที (t-test)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เกมทดสอบความรู้ Gimkit ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เกมทดสอบความรู้ Gimkit ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.64

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน
(The Development of Mandarin Chinese Skill of Grade 5 Students Using Activities Chinese'
Package)

ผู้วิจัย มิสณิยุตา โคมโตะ. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์เป้าหมายที่ตั้งไว้ 70/70 2. เปรียบเทียบทักษะการฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 3. ศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ห้อง 5/8 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม จังหวัดกรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 42 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีน 5 ชุดกิจกรรม คือ 1. **我从北京来** (ฉันมาจากปักกิ่ง) 2. **饮食** (อาหาร) 3. **去野营** (ไปเข้าค่ายพักแรม) 4. **环境** (สิ่งแวดล้อม) 5. YCT จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งใช้วัดทักษะการฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีน เอกสารประกอบการเรียนภาษาจีนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบฝึกหัดท้ายชุดกิจกรรม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะการฟังพูดอ่านเขียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพมากกว่า 70 ซึ่งมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนดไว้
2. ทักษะการฟังพูดอ่านเขียนภาษาจีนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญ และ 3. นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่พัฒนาขึ้นอย่างมาก

ฝ่ายวิชาการ

เรื่อง การศึกษาสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา 2565.

ผู้วิจัย มิสชูสิทธิ์ ตัดงาม. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสมรรถนะสำคัญของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามหลักสูตร แกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา 2565 ได้กำหนดสมมติฐานการวิจัยไว้ว่า ความสามารถในการใช้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) ของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดย ภาพรวม และรายด้านอยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 180 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการ วิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามวัดการประเมิน สมรรถนะสำหรับนักเรียนประเมินตนเอง ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น พื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ประกอบด้วย 5 สมรรถนะ ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ด้าน ละ 10 ข้อ รวม 1 ฉบับ จำนวน 50 ข้อ สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย หาค่าสถิติพื้นฐาน คะแนนเฉลี่ย () ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน () ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพิณิจ (Face Validity) โดยการพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่าโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ แอลฟา (- Coefficient) ของครอนบาค

ผลการวิจัยพบว่า

ความสามารถการใช้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับ ปรับปรุง พ.ศ. 2560) ของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา 2565 มีความสามารถในการใช้สมรรถนะสำคัญของ ผู้เรียนโดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถในการใช้สมรรถนะสำคัญ ของผู้เรียนทักษะชีวิตตามหลัก สูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนก ประถม โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป เมื่อจำแนกรายด้าน ซึ่งมีคะแนนเต็มด้านละ 50 คะแนน ด้าน ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 43.69 รองลงมาได้แก่สมรรถนะด้านความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ความสามารถในการแก้ปัญหาความ สามารถในการคิด มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 43.02, 42.66, 40.90 และ 40.56 ตามลำดับและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดความสามารถการใช้สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน โดยรวม ทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (- Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) มีค่าเท่ากับ 0.8

เรื่อง การศึกษาความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม สังกัดสำนักงาน
คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ประจำปีการศึกษา 2565

ผู้วิจัย มิสนิศารัตน์ คงสวัสดิ์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อการศึกษาความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ประจำปีการศึกษา 2565 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ประจำปีการศึกษา 2565 ของผู้เกี่ยวข้อง กลุ่มนักเรียน ผู้ปกครอง ครู และ ศิษย์เก่า/ชุมชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นกลุ่มนักเรียน กลุ่มผู้ปกครอง กลุ่มครู และ กลุ่มศิษย์เก่า/ชุมชน รวมทั้งหมด 1,381 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเพื่อการวิจัย เรื่อง การศึกษาความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ประจำปีการศึกษา 2565 จำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 ตอน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ความถี่ และค่าร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ระดับความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้องต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ประจำปีการศึกษา 2565 อยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.23 น้อยกว่าร้อยละ 80 ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อจากระดับค่าเฉลี่ยร้อยละสูงกว่าร้อยละ 80 5 อันดับแรก ดังนี้

อันดับที่ 1 ข้อ 27 โรงเรียนมีการจัดอาคารสถานที่ที่เหมาะสมกับการใช้งานและสะท้อนบรรยากาศในโรงเรียนคาทอลิก เช่น รูปปั้นนักบุญหลุยส์ มารี, รูปปั้นแม่พระ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 87.04 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

อันดับที่ 2 ข้อ 28 โรงเรียนมีการจัดครูและบุคลากรดูแลความปลอดภัยของผู้เรียนตามบริเวณจุดเสี่ยงของโรงเรียน และการข้ามถนนหน้าประตูโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 86.23 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

อันดับที่ 3 ข้อ 11 โรงเรียนมีวิธีการในการชำระค่าธรรมเนียมการเรียนหลากหลายช่องทาง เช่น ชำระด้วยเงินสด บัตรเครดิต และโอนผ่านบัญชีธนาคาร และเลือกรูปแบบการชำระค่าธรรมเนียมได้หลากหลายรูปแบบ เช่น สามารถชำระเป็นรายภาคเรียน รายปี การผ่อนชำระรายเดือน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 85.86 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

อันดับที่ 4 ข้อ 29. โรงเรียนมีระบบ SWIS เพื่อการสื่อสารระหว่างครู ผู้เรียน และผู้ปกครอง รวมทั้งการรายงานข่าวสารต่างๆ ของโรงเรียน ให้ผู้เรียน ผู้ปกครอง และชุมชนรับทราบ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 85.37 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

อันดับที่ 5 ข้อ 5. โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์แก่นักเรียน เช่น กิจกรรมคิยามเช้า นักเรียนกลุ่มเก่ง ค่ายต่าง ๆ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 84.21 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

เมื่อศึกษาระดับความพึงพอใจที่อยู่ต่ำกว่าระดับมาก หรือน้อยกว่าร้อยละ 70 มีจำนวน 2 เรื่อง ดังนี้

ข้อ 12. โรงเรียนมีการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเรียน ค่าบริการ ค่าใช้จ่ายในกิจกรรมพิเศษต่างๆ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ของแต่ละหลักสูตร มีความเหมาะสมกับคุณภาพการสอนของโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 67.99 มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

ข้อ 16. โรงเรียนมีการจัดให้ทุนการศึกษาแก่ผู้เรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์และมีผลการเรียนที่ดี เช่น ทุนบุตรครู ทุนบุตรพนักงาน ทุนนักกีฬา ทุนผู้เรียนที่ได้รับรางวัลระดับชาติและนานาชาติ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 67.21 มีความพึงพอใจระดับปานกลาง

2. ผลการเปรียบเทียบการจัดการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ปีการศึกษา 2565 ของผู้เกี่ยวข้อง กลุ่มนักเรียน ผู้ปกครอง ครู และ ศิษย์เก่า/ชุมชน มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมากขึ้นไปทุกกลุ่ม เป็นไปตามสมมติฐาน โดยกลุ่มศิษย์เก่า/ชุมชน มีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการศึกษาระดับมาก – มากที่สุด ในภาพรวมมีค่าร้อยละ สูงที่สุด คือ 95.83 รองลงมา คือ กลุ่มครู กลุ่มผู้ปกครอง และกลุ่มนักเรียน มีค่าร้อยละเท่ากับ 84.64 , 79.40 และ 76.62 ตามลำดับ

เรื่อง การศึกษาความพึงพอใจผลของการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมและการเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2565

ผู้วิจัย มิสบุญตา สหวงศ์เจริญ. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อศึกษาความพึงพอใจผลของการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมและการเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2565 2) เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจผลของการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมคิดสร้างสรรค์และการเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2565 กลุ่มนักเรียนและคุณครู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2,285 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง ซึ่งนักเรียนแต่ละห้องจัดแบบคะแนนความสามารถ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมและการเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 และกำหนดการจัดกิจกรรมคิดสร้างสรรค์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า

ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมและการเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม พบว่า ผลการศึกษาระดับความ

พึงพอใจ มาก – มากที่สุด ต่อการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมคิดสร้างสรรค์การเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ในภาพรวมทั้งนักเรียนและคุณครู คิดเป็นร้อยละ 88.22 มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ จากระดับค่าเฉลี่ยร้อยละสูงกว่าร้อยละ 80 ลำดับที่ 1-3 มีดังนี้

อันดับที่ 1. การนำเสนอความสามารถพิเศษการเล่นรูบิคของนักเรียน ป.6 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 91.46

อันดับที่ 2 การแสดงความสามารถขั้นสูงของนักกีฬาบาสเกตบอล ฟุตบอล เทเบิลเทนนิส มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 91.24

อันดับที่ 3 การแสดงผลงานการต่อโดมิโน ของนักเรียน ป.3 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 91.01 และความภาคภูมิใจในผลงานนวัตกรรมของนักเรียนที่คุณครูรับผิดชอบ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 91.01

2. ผลเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมและการเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม กลุ่มนักเรียนและคุณครู พบว่า กลุ่มครูมีระดับความพึงพอใจ มาก – มากที่สุด ต่อการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้างนวัตกรรมและการเผยแพร่ผลงาน ACP Project Day ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ในภาพรวมมีค่าร้อยละ สูงที่สุด คือ 90.56 รองลงมา คือ กลุ่มนักเรียน มีค่าร้อยละเท่ากับ 87.30 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มคุณครู มีระดับความพึงพอใจสูงสุด 3 อันดับแรก คือ 1)การนำเสนอความสามารถพิเศษการเล่นรูบิคของนักเรียน ป.6 มีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 91.46 2) การแสดงความสามารถขั้นสูงของนักกีฬาบาสเกตบอล ฟุตบอล เทเบิลเทนนิส 3) การแสดงผลงานการต่อโดมิโน ของนักเรียน ป.3 และความภาคภูมิใจในผลงานนวัตกรรมของนักเรียนที่คุณครูรับผิดชอบ คิดเป็นร้อยละ 91.46, 91.24, 91.01 ตามลำดับ

2. กลุ่มนักเรียน มีระดับความพึงพอใจสูงสุด 3 อันดับแรก คือ 1) การนำเสนอความสามารถพิเศษการเล่น Rubric ของรุ่นพี่ ป.6 2) การแสดงความสามารถขั้นสูงของนักกีฬาบาสเกตบอล ฟุตบอล เทเบิลเทนนิส 3) ความภาคภูมิใจในผลงานนวัตกรรมของตนเองมีค่าเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 86.41 คิดเป็นร้อยละ 88.49, 86.62, 86.41 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

เรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การใช้งานโปรแกรม Microsoft Word สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ผู้วิจัย มิสปัทมา พรหมขำ. (2565).

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การใช้งาน

Microsoft Word สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บทเรียนคอมพิวเตอร์ เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็น เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน E1/E2 และค่า t-test

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เมื่อทดลองใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้คะแนนเฉลี่ยกระบวนการ (E1) เท่ากับ 83.33 และคะแนนเฉลี่ยผลลัพธ์ (E2) เท่ากับ 91.00 โดยมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.33/91.00 ซึ่งค่าประสิทธิภาพที่ได้สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ 80/80 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วย วิชาคอมพิวเตอร์ เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word พบว่า คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน มีค่าเท่ากับ 16.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.99 และ คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 18.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่อง การใช้งาน Microsoft Word โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.81 ค่า S.D. = 0.53 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการออกแบบคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีค่าเฉลี่ย = 4.90 ค่า S.D. = 0.28 อยู่ในระดับมากที่สุด และอยู่ในลำดับที่ 1 รองลงมาคือ ด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ย = 4.86 ค่า S.D. = 0.45 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านเทคนิคการนำเสนอบทเรียน มีค่าเฉลี่ย = 4.82 ค่า S.D. = 0.47 อยู่ในระดับมากที่สุด

เรื่อง การศึกษาความรู้ ทักษะพื้นฐาน และและเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ประจำปีการศึกษา 2565

ผู้วิจัย มิสชนัญญา รัตนินิตย์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาความรู้ ทักษะพื้นฐาน และและเจตคติที่ดีต่องานอาชีพของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ประจำปีการศึกษา 2565 โดยการใช้ใบงานความรู้ ทักษะพื้นฐาน และเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม จำนวน 334 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ใบงานความรู้ ทักษะพื้นฐาน และเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อนำมาใช้ในการอธิบายข้อมูลทั่วไปที่ได้มาจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่ออาชีพสุจริต และหาความรู้เกี่ยวกับอาชีพที่ตนเองสนใจได้อยู่ในระดับมากขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 88.32, นักเรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อยู่ในระดับมากขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 88.02, นักเรียนทำงานอย่างมีความสุข มุ่งมั่นพัฒนางาน และภูมิใจในผลงานของตนเองอยู่ในระดับมากขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 84.13 และนักเรียนมีการวางแผนการทำงาน และดำเนินการจนงานสำเร็จอยู่ในระดับมากขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 79.04 ตามลำดับ และอาชีพที่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ประจำปีการศึกษา 2565 ให้ความสนใจมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ YOUTUBER คิดเป็นร้อยละ 13.47, นักกีฬา คิดเป็นร้อยละ 11.97, แพทย์ คิดเป็นร้อยละ 10.47, วิศวกร คิดเป็นร้อยละ 10.18 และนักแคสเกม คิดเป็นร้อยละ 9.89 ตามลำดับ

สรุปได้ว่านักเรียนมีความรู้ ทักษะพื้นฐาน และเจตคติที่ดีต่องานอาชีพอยู่ในระดับมากขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 84.88

เรื่อง การสำรวจสุขภาพจิตของนักเรียน ป.4/3 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยใช้แบบประเมิน SDQ (The Strengths and Difficulties Questionnaire)

ผู้วิจัย มิสอังสนา บัณฑิตเอกตระกูล. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจสุขภาพจิตของนักเรียน ป.4/3 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยใช้แบบประเมิน SDQ (The Strengths and Difficulties Questionnaire) เพื่อสามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงโดยการให้คำปรึกษา ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 444 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบประเมิน SDQ (The Strengths and Difficulties Questionnaire)

ผลการวิจัย พบว่า จากการสำรวจสุขภาพจิตของนักเรียน ป.4/3 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถมโดยใช้แบบประเมิน SDQ (The Strengths and Difficulties Questionnaire) ผลการแปลจากแบบประเมินเฉพาะด้านที่ 1 – 5 ไม่มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนทุกคนมีจุดแข็ง คิดเป็นร้อยละ 100

เรื่อง การสร้างสื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำคำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย มิสณลณัญ ธราพร. (2565).

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1.) เพื่อพัฒนาสื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำคำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร 2.) เพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำคำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานครตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 3.) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยสื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำ

คำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร

4.) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนในการใช้สื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำคำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ สำหรับ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ ง่าย (Simple random sampling) โดยการจับสลากมา 1 ห้องเรียน และสุ่มจับฉลากนักเรียนจำนวน 30 คน

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) สื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำคำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร มีประสิทธิภาพ 82.43/84.80 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80
- 2) ผลการเรียนรู้ด้วยสื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำคำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้สื่อมัลติมีเดียเพื่อพัฒนาความจำคำศัพท์ Science สำหรับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก

ฝ่ายบริหารทั่วไป

เรื่อง การศึกษาผลการให้บริการด้านรถรับ – ส่งนักเรียน ของงานยานพาหนะ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม
ผู้วิจัย ม.ชลิต พิมพ์แก้ว. (2565).

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบต่อเนื่องมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการให้บริการรถรับ – ส่งนักเรียน และศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการให้บริการรถรับ – ส่งนักเรียน เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานการให้บริการรถรับ – ส่งนักเรียน ของงานยานพาหนะ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ทั้งในปัจจุบันและอนาคตต่อไป ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนที่ใช้บริการรถรับ - ส่งนักเรียน ของงานยานพาหนะ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ทั้งหมดจำนวน 450 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนที่ใช้บริการรถรับ – ส่งนักเรียน ของงานยานพาหนะ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม จำนวน 419 คน ซึ่งได้มาจากสูตรคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie & Morgan เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการให้บริการรถรับ – ส่งนักเรียน ของงานยานพาหนะ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยในแบบสอบถามดังกล่าวได้แบ่งข้อคำถามเป็น 4 ด้าน คือด้านยานพาหนะ ด้านพนักงานขับรถ ด้านพนักงานพี่เลี้ยง และด้านค่าบริการที่ผู้ประกอบการจำเป็นต้องปรับขึ้น 15 % พร้อมทั้งให้มีการแสดงข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่นๆ สถิติสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาผลการให้บริการด้านรถรับ – ส่ง ของงานยานพาหนะ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม โดยใช้สถิติการหาค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สรุปผลจากการดำเนินการวิจัยและศึกษาผลการใช้บริการด้านรถรับ – ส่งนักเรียน พบว่า

1. นักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ที่ใช้บริการด้านรถรับ – ส่งนักเรียน ของงานยานพาหนะ โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม มีความพึงพอใจโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.57 คิดเป็นร้อยละ 91.47 ค่า S.D. = 0.60 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านพนักงานขับรถ มีค่าเฉลี่ย = 4.69 คิดเป็นร้อยละ 93.92 ค่า S.D. = 0.49 อยู่ในระดับมากที่สุด และอยู่ในลำดับที่ 1 รองลงมาคือ ด้านพนักงานพี่เลี้ยง มีค่าเฉลี่ย = 4.67 คิดเป็นร้อยละ 93.56 ค่า S.D. = 0.56 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านยานพาหนะ มีค่าเฉลี่ย = 4.44 คิดเป็นร้อยละ 88.98 ค่า S.D. = 0.64 อยู่ในระดับมาก
2. ผลจากการศึกษาปัญหาในภาพรวมมีสิ่งที่จะต้องปรับปรุง คือ ด้านค่าบริการที่ผู้ประกอบการจำเป็นต้องปรับขึ้น 15 % มีค่าเฉลี่ย = 3.93 คิดเป็นร้อยละ 78.71 ค่า S.D. = 0.88 อยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมต่ำอันดับสุดท้าย

ฝ่ายกิจการนักเรียน

เรื่อง การพัฒนาการอ่านและการเขียนคำราชาศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะ

ผู้วิจัย มิสอรรณญา พิมพ์แก้ว. (2565).

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและเขียนคำราชาศัพท์โดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/11 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาก่อนเรียนใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านและการเขียนคำราชาศัพท์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/11 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/11 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำราชาศัพท์ จำนวน 10 แบบฝึก แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทดลองใช้แบบกลุ่มเดียวที่มีการวัดก่อนและหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน E1/E2 และค่า t-test

จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า แบบฝึกทักษะการเขียนคำราชาศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 88.07/92.00 เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 ที่ตั้งไว้และผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/11 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำราชาศัพท์สูงขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำราชาศัพท์ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/11 ดีขึ้นเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 85/85 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

เรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารกิจการนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ผู้วิจัย มิสรองเรื่อง อินไสย. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบ 1) เพื่อศึกษาสภาพการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม 2) เพื่อเปรียบเทียบสภาพการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ ในการปฏิบัติงาน 3) เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นคุณครูโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 50 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ตามแนวคิด ของ เบนนิส (Bennis) สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. การบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 68.00 และมีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานตั้งแต่ 11-20 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00

2. สภาพการบริหารกิจการนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.54 คิดเป็นร้อยละ 90.83 ค่า S.D. = 0.67 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามอันดับแรก คือ ด้านการ ส่งเสริมประชาธิปไตยในโรงเรียน มีค่าเฉลี่ย = 4.76 คิดเป็นร้อยละ 95.02 ค่า S.D. = 0.54 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการบริหารงานกิจการนักเรียน มีค่าเฉลี่ย = 4.57 คิดเป็นร้อยละ 91.54 ค่า S.D. = 0.61 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านการ ส่งเสริมพัฒนาให้นักเรียนมีวินัย คุณธรรม จริยธรรม มีค่าเฉลี่ย = 4.61 คิดเป็นร้อยละ 92.26 ค่า S.D. = 0.64 อยู่ในระดับมากที่สุด

ฝ่ายธุรการ – การเงิน

เรื่อง การศึกษาความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการด้านการเงินของฝ่ายการเงิน โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

ผู้วิจัย มิสอมรศรี คเนจร ณ อยุธยา. (2565).

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อคุณภาพของการให้บริการงานด้านการเงิน ฝ่ายการเงิน โรงเรียน อัสสัมชัญ แผนกประถม และเพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของผู้ใช้บริการที่มีต่อคุณภาพของการให้บริการงานด้านการเงิน ฝ่ายการเงิน โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้มารับบริการงานด้านการเงินของฝ่ายการเงิน โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โดยเป็นคุณครูโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม จำนวน 50 คน ซึ่ง ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำ ข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อคุณภาพของการให้บริการงานด้านการเงิน ฝ่ายการเงิน ปีการศึกษา 2565 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี อยู่ในสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี โดยภาพรวมของผู้ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อคุณภาพของการให้บริการงานด้านการเงิน ฝ่ายการเงิน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย = 4.82 คิดเป็นร้อยละ 96.54 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. = 0.46 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่ดีที่สุดโดยเรียงลำดับจากมากไป คือ ด้านผลการให้บริการ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย = 4.89 คิดเป็นร้อยละ 97.84 ค่า S.D. = 0.34 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่ให้บริการ มีค่าเฉลี่ย = 4.85 คิดเป็นร้อยละ 97.06 ค่า S.D. = 0.42 อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกระบวนการ/ขั้นตอนการให้บริการ มีค่าเฉลี่ย = 4.79 คิดเป็นร้อยละ 95.86 ค่า S.D. = 0.52 อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ย = 4.77 คิดเป็นร้อยละ 95.44 ค่า S.D. = 0.52 อยู่ในระดับมากที่สุด

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออก/ย้ายโรงเรียนของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร

ผู้วิจัย มิสดวงเนตร เวทยานนท์. (2565).

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายการวิจัย เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออก/ย้ายโรงเรียนของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ประชากร ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม จำนวน 2,262 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนที่ทำ หนังสือลาออก จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจสาเหตุการตัดสินใจย้ายสถานศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าร้อยละ

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งต่อเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจลาออก/ย้ายโรงเรียนของนักเรียนโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม เขตสาทร กรุงเทพมหานคร ระยะเวลาที่ 3 - 6 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 67.86 ข้อ 2 เป็นสำรวจเกี่ยวกับจากการเป็นนักเรียนของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ท่านมีสิ่งทีประทับใจในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ในเรื่องใดมากที่สุด คือ เรื่องที่ 1 ด้านการบริหารงานวิชาการ เช่น การจัดหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การส่งเสริมคุณธรรม เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 60.71 รองลงมาคือเรื่องที่ 4 ด้านการบริหารทั่วไป เช่น การบริหารตามกระบวนการ PDCA การดูแล อาคารสถานที่ กาประชาสัมพันธ์ เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 21.43 ข้อที่ 3 จุดเด่นของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม มากที่สุดคือ ฝึกให้เด็กมีระเบียบวินัย ความถี่ อยู่ที่ 8 คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาคือ วิชาการดี คิดเป็นร้อยละ 28.57 ข้อที่ 4 จุดที่ควรพัฒนาของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม มากที่สุดคือ ลดการบ้าน คิดเป็นร้อยละ 17.86 รองลงมาคือ การจรรยาวัชรบ-ส่ง ติดขัด คิดเป็นร้อยละ 7.14 จุดที่ควรพัฒนาของโรงเรียน น้อยที่สุด คือ ปรับเปลี่ยนบางรายวิชาที่ควรไม่เรียน ข้อที่ 5 ปัจจัยด้านครอบครัวและเศรษฐกิจ มากที่สุดคือ การวางแผนด้านการเรียนของครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาคือ ความสัมพันธ์ในครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 25 น้อยที่สุดคือ รายได้ของครอบครัว และการย้ายถิ่นฐานของครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 10.71 ปัจจัยด้านสถานศึกษา มากที่สุด คือ การจัดการเรียนการสอน คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาคือ สภาพแวดล้อมของโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 25 น้อยที่สุดคือ สื่อการสอนและอุปกรณ์ต่างๆ ในห้องเรียน และค่าธรรมเนียมการ

เรียน คิดเป็นร้อยละ 0 ปัจจัยด้านสังคม มากที่สุด คือ กิจกรรมนอกห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 32.15 รองลงมาคือ ระยะทางหรือเดินทางจากบ้านถึงโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 25 น้อยที่สุดคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครอง คิดเป็นร้อยละ 0 ปัจจัยด้านนักเรียนเอง มากที่สุด คือ ผลการเรียนของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือ ภาระงานที่ได้รับมอบหมาย คิดเป็นร้อยละ 32.14 น้อยที่สุดคือ สุขภาพของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 14.29

ฝ่ายหลักสูตรโปรแกรมภาษาอังกฤษ

เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา 2565 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking).

ผู้วิจัย ม.อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. (2565)

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม ปีการศึกษา 2565 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้น ป.6/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ของโรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม จำนวน 43 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการทดลอง แบบ One Group Pre-test – Post-test Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ จากการสอนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) ระหว่างวันที่ 6 - 10 กุมภาพันธ์ 2566 จำนวน 4 คาบเรียน และแบบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผลการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม ปีการศึกษา 2565 โดยใช้กระบวนการเรียนรู้การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) อยู่ในระดับสูงขึ้น.